

Arrest

nr. 113 677 van 12 november 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 september 2013 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ladhewala Waraich (district Gujranwala, provincie Punjab). U bent vier jaar naar school gegaan.

Sinds begin 2004 was u verliefd op een meisje, N. genaamd. Jullie hadden een geheime relatie en zagen elkaar bijna dagelijks. De familie van N. was rijk en bekend in uw regio.

In augustus 2004 werd N. vermoord door haar vader en broers. Een maand eerder waren zij te weten gekomen dat jullie een relatie hadden. Enkele dagen na haar dood zijn een groep mensen, waaronder

de vader van N., naar uw huis gekomen. U en uw vader werden geslagen. Na dit voorval heeft u het ouderlijk huis verlaten.

U verbleef sedertdien bij een tante maar uw belagers achterhaalden waar u zich bevond. In de elfde maand van 2007 zijn zij naar daar gekomen. U werd geslagen door de vader en twee broers van N. Enkele dagen later vernam u van uw oom dat zij opnieuw op komst waren. Daarom besliste u weg te gaan uit Pakistan. Met een smokkelaar ging u naar Karachi. U zou nog zes maanden in Karachi verblijven alvorens uit Pakistan te vertrekken.

In juni 2008 heeft u Pakistan verlaten. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. U zou er bijna vijf jaar verblijven. Twee dagen voor uw vertrek uit Griekenland werd u hard geslagen door een broer van N. en zijn twee neven. Om die reden besloot u weg te gaan uit Griekenland. Met het vliegtuig reisde u naar België. Op 19/02/2013 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar u vreest te worden vermoord door de familie van N. U bent niet in het bezit van enig document dat zou toelaten uw beweerde identiteit, reisweg, herkomst of beweerde problemen te staven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande uw identiteit en uw asielmotieven. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit te tonen en zijn asielrelaas te staven. Hoewel u al vier maanden in België verblijft, hebt u geen enkel document aan de Belgische asielinstanties overgemaakt. U zegt dat u niet wist dat dit nodig was (CGVS, p.4), wat niet ernstig is. U stelt ook dat u uw familie in Pakistan niet kan contacteren en dat u dus uw Pakistaanse identiteitskaart niet kan opvragen. Ook daar kunnen de nodige vraagtekens worden bijgeplaatst. Immers, eerst beweert u dat uw familie arm is en geen telefoon heeft (CGVS, p.2). Later stelt u dan weer dat uw familie een telefoon heeft maar dat het nummer niet werkt (CGVS, p.9). Dat u sedert uw vertrek uit Pakistan geen contacten met uw familie onderhoudt, is dan ook weinig geloofwaardig. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u bijvoorbeeld geen documenten kon opvragen bij andere mensen zoals uw oom die u jarenlang onderdak zou hebben geboden of zoals uw vrienden in Pakistan, antwoordt u louter dat u met niemand contact had (CGVS, p.4). Nergens geeft u een aannemelijke uitleg voor het ontbreken van elk bewijsstuk in uw dossier.

Verder dient te worden gewezen op uw ongeloofwaardige verklaringen over het paspoort dat u tijdens uw vliegreis van Athene naar Brussel zou hebben gebruikt. U stelt dat u niet weet onder welke nationaliteit u deze reis maakte (CGVS, p.3). U zegt ook niet te weten of uw foto al dan niet in het paspoort werd aangebracht (CGVS, p.3). Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een luchthaven systematisch worden gevoerd, is dergelijke voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Verder verklaart u dat u wel onder uw eigen naam gereisd heeft (CGVS, p.3). Het is zeer merkwaardig dat uw verklaringen met betrekking tot het paspoort op meerdere punten in strijd zijn met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde daar immers dat u niet weet onder welke naam u reisde en dat de persoon op de foto iemand was die op u leek (gehoorverslag DVZ, punt 35). De vaststelling dat u omtrent dergelijke zaken tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet vermoeden dat u met uw eigen paspoort en visum gereisd heeft. Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, geeft u bovendien geen enkele verklaring (CGVS, p.4).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u een verboden relatie heeft gehad met een meisje, N. genaamd, en dat u om die reden Pakistan verlaten heeft. Zo is het zeer merkwaardig dat u de volledige naam van N. niet kent (CGVS, p.6). Eveneens opmerkelijk is dat u de namen van haar vader en broers, die haar zouden hebben vermoord en die ook u naar het leven zouden staan, niet zegt te kennen (CGVS, p.6). Nochtans beweert u zelf dat het om een in uw dorp rijke en gekende familie gaat (CGVS, p.7,10). N. zou in Griekenland nog een derde broer hebben maar ook diens naam is u onbekend (CGVS, p.5). De naam van haar jongere zus kent u ook al niet (CGVS, p.11). In de elfde maand van 2007 zou u onder meer door een oom zijn aangevallen

maar ook de naam van deze persoon kan u niet geven. Dit is verwonderlijk, te meer uw vader en tante u zouden hebben verteld dat het een oom van N. is (CGVS, p.8).

Het is niet geloofwaardig dat u al sedert 2004 zwaarwichtige problemen met deze familie zou kennen maar dat u niet eens de naam van de familieleden van N. kent. U zegt dat u haar gedurende ongeveer een jaar (CGVS, p.10) vier of vijf keer per week (CGVS, p.10) zou hebben ontmoet. Desondanks zou zij nooit iets over haar familie hebben verteld (CGVS, p.10). Dit is niet geloofwaardig. Evenmin weet u of N. aan iemand anders beloofd was. U zegt opnieuw dat jullie niet over dergelijke zaken praatten en dat u hier ook niet naar vroeg (CGVS, p.10), wat niet ernstig is. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u immers nog dat jullie wilden trouwen (gehoorverslag DVZ, punt 5). In dat geval mag worden verondersteld dat u meer informatie heeft over haar familie en over de mogelijke toekomstplannen die zij voor hun dochter zouden hebben gehad.

Nog andere verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. U stelt dat u tot drie keer toe werd aangevallen en dat het de bedoeling was dat u zou worden vermoord. Het is dan ook merkwaardig dat uw belagers niet in hun opzet slaagden. Zo konden de broer van N. en zijn neven u op onverklaarbare wijze vinden in een dorp in Griekenland (CGVS, p.6). Op welke datum u het slachtoffer van deze aanval zou zijn geworden, kan u zich niet meer herinneren (CGVS, p.6). U stelt dat de broer van N. werd geholpen door twee neven maar de namen van deze neven zijn u onbekend (CGVS, p.6). Een van uw aanvallers zou een mes hebben gehad maar zou dit mes om de een of andere reden niet hebben gebruikt. U stelt dat andere Pakistanen uit uw buurt in Griekenland konden tussenkomen, wat niet geloofwaardig is. De aanval zou immers 's nachts en in uw huis in Griekenland zijn gebeurd (CGVS, p.6). Ook eerdere aanvallen, waaronder die waaraan volgens uw verklaringen een groep van maar liefst zeven of acht mensen zouden hebben deelgenomen (CGVS, p.10), zouden niet tot het voor de familie van N. verhoopte resultaat hebben geleid. Bovendien is het niet aannemelijk dat u onmiddellijk na de beweerde feiten al uw vertrek zou hebben kunnen regelen: twee dagen na de zogezegde aanval (één dag volgens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5) zou u al met een vals paspoort op het vliegtuig naar België gezeten hebben.

Verder dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en N. wilden huwen maar dat haar familie daar tegen was omdat ze u "niet goed genoeg vonden" (DVZ, punt 5). Voor het Commissariaat-generaal ontkent u dat u ooit over een huwelijk praatte (CGVS, p.10). Voorts vertelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat een groep mensen, waaronder de vader en twee broers, enkele dagen na de moord op N. naar uw huis kwamen (DVZ, punt 5). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal ontkent u dat de broers van N. tot deze groep van zeven of acht mensen behoorden (CGVS, p.10). Verder beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u één keer naar de politie bent gegaan maar dat de politie weigerde te helpen (DVZ, punt 5) terwijl u nu zegt dat u nooit naar de politie gestapt bent (CGVS, p.9). Tot slot stelde u tijdens het eerste gehoor dat u na het verlaten van het huis van uw tante nog op verschillende adressen woonde, dat u intussen vernam dat men nog steeds naar u op zoek was en dat u uiteindelijk besloot Pakistan te verlaten (DVZ, punt 5). Dit is opnieuw in tegenstrijd met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waar u verklaart dat u na uw vertrek uit het huis van uw tante met een smokkelaar naar Karachi ging en nog zes maanden bij deze smokkelaar in Karachi verbleef (CGVS, p.9). Deze tegenstrijdigheden, vaak met betrekking tot de kern van uw asielaanvraag, ondergraven uw resterende geloofwaardigheid.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de vaststelling dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegewezen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, een schending van artikel 15, sub c van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, een schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en een manifeste beoordelingsfout.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoeker aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoeker beroept zich niet op een dergelijke schending. De schending van het door verzoeker aangehaalde artikel 15 c van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 juni 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Punjabi machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt Artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en vat haar betoog aan door te stellen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees in haren hoofde. Uit de hedendaagse situatie zou blijken dat in verzoekers land "nog steeds ernstige misbruiken bestaan."

Verder zou verzoeker de naam van zijn vriendin niet volledig kennen omdat zij haar naam niet wou zeggen, gezien zij uit een strenge familie komt. Dat hij geen kennis heeft over de namen van de familieleden van N. is omdat men in Pakistan niet gemakkelijk spreekt over de familie.

Daarnaast heeft verzoeker geen documenten omdat hij geen contact heeft met zijn land van herkomst en bevindt zijn Pakistaanse identiteitskaart zich in de Pakistaanse ambassade in Griekenland.

Daarnaast stelt verzoeker dat het valse paspoort waarmee hij reisde groen was, maar hij zou het niet kunnen lezen hebben. Hij weet echter dat het een Pakistaans paspoort is door de groene kleur.

Wat de foto's voor het paspoort betreft, stelt verzoeker dat deze niet werden gebruikt voor het paspoort. Er werd een andere foto gebruikt van iemand anders met een gelijkaardig gezicht.

Voorts stelt verzoeker dat het telefoonnummer dat hij had in Griekenland niet meer geldig was toen hij het probeerde na aankomst in Griekenland.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij altijd heeft willen huwen met N., maar dat zij dit niet konden omwille van haar familie. De vastgestelde tegenstrijdigheid hieromtrent is te wijten aan vertaalproblemen: verzoeker zou tijdens beide horen verteld hebben dat hij wou huwen.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat zij voornamelijk de motieven van de bestreden beslissing ontkent en haar asielmotieven herhaalt. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing: *“Voorts dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u een verboden relatie heeft gehad met een meisje, N. genaamd, en dat u om die reden Pakistan verlaten heeft. Zo is het zeer merkwaardig dat u de volledige naam van N. niet kent (CGVS, p.6). Eveneens opmerkelijk is dat u de namen van haar vader en broers, die haar zouden hebben vermoord en die ook u naar het leven zouden staan, niet zegt te kennen (CGVS, p.6). Nochtans beweert u zelf dat het om een in uw dorp rijke en gekende familie gaat (CGVS, p.7,10). N. zou in Griekenland nog een derde broer hebben maar ook diens naam is u onbekend (CGVS, p.5). De naam van haar jongere zus kent u ook al niet (CGVS, p.11). In de elfde maand van 2007 zou u onder meer door een oom zijn aangevallen maar ook de naam van deze persoon kan u niet geven. Dit is verwonderlijk, te meer uw vader en tante u zouden hebben verteld dat het een oom van N. is (CGVS, p.8).*

Het is niet geloofwaardig dat u al sedert 2004 zwaarwichtige problemen met deze familie zou kennen maar dat u niet eens de naam van de familieleden van N. kent. U zegt dat u haar gedurende ongeveer een jaar (CGVS, p.10) vier of vijf keer per week (CGVS, p.10) zou hebben ontmoet. Desondanks zou zij nooit iets over haar familie hebben verteld (CGVS, p.10). Dit is niet geloofwaardig. Evenmin weet u of N. aan iemand anders beloofd was. U zegt opnieuw dat jullie niet over dergelijke zaken praatten en dat u hier ook niet naar vroeg (CGVS, p.10), wat niet ernstig is. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u immers nog dat jullie wilden trouwen (gehoorverslag DVZ, punt 5). In dat geval mag worden verondersteld dat u meer informatie heeft over haar familie en over de mogelijke toekomstplannen die zij voor hun dochter zouden hebben gehad. (...)U stelt ook dat u uw familie in Pakistan niet kan contacteren en dat u dus uw Pakistaanse identiteitskaart niet kan opvragen. Ook daar kunnen de nodige vraagtekens worden bijgeplaatst. Immers, eerst beweert u dat uw familie arm is en geen telefoon heeft (CGVS, p.2). Later stelt u dan weer dat uw familie een telefoon heeft maar dat het nummer niet werkt (CGVS, p.9). Dat u sedert uw vertrek uit Pakistan geen contacten met uw familie onderhoudt, is dan ook weinig geloofwaardig. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u bijvoorbeeld geen documenten kon opvragen bij andere mensen zoals uw oom die u jarenlang onderdak zou hebben geboden of zoals uw vrienden in Pakistan, antwoordt u louter dat u met niemand contact had (CGVS, p.4). Nergens geeft u een aannemelijke uitleg voor het ontbreken van elk bewijsstuk in uw dossier. Nog andere verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. U stelt dat u tot drie keer toe werd aangevallen en dat het de bedoeling was dat u zou worden vermoord. Het is dan ook merkwaardig dat uw belagers niet in hun opzet slaagden. Zo konden de broer van N. en zijn neven u op onverklaarbare wijze vinden in een dorp in Griekenland (CGVS, p.6). Op welke datum u het slachtoffer van deze aanval zou zijn geworden, kan u zich niet meer herinneren (CGVS, p.6). U stelt dat de broer van N. werd geholpen door twee neven maar de namen van deze neven zijn u onbekend (CGVS, p.6). Een van uw aanvallers zou een mes hebben gehad maar zou dit mes om de een of andere reden niet hebben gebruikt. U stelt dat andere Pakistanen uit uw buurt in Griekenland konden tussenkomen, wat niet geloofwaardig is. De aanval zou immers 's nachts en in uw huis in Griekenland zijn gebeurd (CGVS, p.6). Ook eerdere aanvallen, waaronder die waaraan volgens uw verklaringen een groep van maar liefst zeven of acht mensen zouden hebben deelgenomen (CGVS, p.10), zouden niet tot het voor de familie van N. verhoopte resultaat hebben geleid. Bovendien is het niet aannemelijk dat u2 onmiddellijk na de beweerde feiten al uw vertrek zou hebben kunnen regelen: twee dagen na de zogezegde aanval (één dag volgens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5) zou u al met een vals paspoort op het vliegtuig naar België gezeten hebben.”

Wat het motief inzake verzoekers paspoort betreft, wijst de Raad er op dat de reisweg van de verzoekende partij geen kernelement van haar asielfrelaas uitmaakt. Het is derhalve een bijkomend motief, maar kan wel als extra indicatie voor de onaannemelijkheid van verzoekers relaas dienen. De motivering moet immers als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielfrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden, wijst de Raad er vooreerst op dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht

van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij. Het is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. Wat de tegenstrijdigheid die verzoeker betwist echter betreft, is de Raad van oordeel dat het gaat om een kernelement uit zijn relaas: dat verzoeker aanvankelijk, maar later niet langer verklaarde te willen huwen, ondermijnt zijn relaas in sterke mate (vragenlijst DVZ vraag 5 en gehoorverslag p. 10). Hetzelfde geldt voor de verklaringen dat verzoeker na het verlaten van het huis van zijn tante op verschillende plaatsen verbleef, terwijl hij voor het commissariaat-generaal verklaarde dat hij met een smokkelaar naar Karachi ging en er 6 maanden verbleef vooraleer te vluchten uit Pakistan (vragenlijst DVZ vraag 5 en gehoorverslag p. 9).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreft, meent de verzoekende partij dat niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom haar geen subsidiaire bescherming kan worden verleend. Er zou enkel een algemene stijlformule opgenomen zijn in de bestreden beslissing.

Deze bewering van de verzoekende partij (als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd) mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar de verzoekende partij verwijst naar "*bovenstaande duidelijk recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in toegankelijke taal voor juristen*", wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hiertoe in gebreke. Bovendien laat de verzoekende partij de Raad in het ongewisse wat de mensenrechtenrapporten zelf betreft: in het verzoekschrift is nergens een verwijzing naar een mensenrechtenrapport terug te vinden. In zoverre stelt de Raad vast dat het argument feitelijke grondslag mist.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad meent eveneens dat er geen sprake is van een manifeste appreciatiefout (*supra*: bespreking betwiste motieven). Daarnaast heeft de verzoekende partij op geen enkele wijze deze schending geduid.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS